

[Bertel Dahlgaard.]

er holdbar. Der er alt for mange vidnesbyrd, der taler derimod, og jeg skal tillade mig at fremdrage dem.

Siden jeg talte her sidst, er der fra kommunalbestyrelsens side over for offentligheden fremkommet en interessant tilkendegivelse i sagen, som kaster lys over adskilligt. Det drejer sig om en tispaltet artikel i Social-Demokraten den 14. oktober, som skildrer sagens forløb og er skrevet af borgerrepræsentant Børge Schmidt. Denne artikel indeholder en række konkrete oplysninger om, hvad der er sket, og kaster et skarpt lys hen over motiverne til beslutningen og kommer derved faktisk til uforvarende at påvise, at nedrivningen under denne sags forløb slet ikke blev anset for den eneste forsvarlige løsning, men at det først er nu bagefter, den fremstilles sådan.

Må jeg fremføre nogle bemærkninger til illustration heraf. Magistratens oprindelige forslag af 26. maj 1953 gik ud på, at kreditforeningens bygning skulle erhverves, og der gengives en række enkeltheder i forbindelse med den ruining af bygningen, der dengang forudsattes. Borgmesteren, der fremsatte forslaget, skildrede, hvorledes Østifternes ledelse ønskede at bevare huset uden ændringer, men han anførte også, at Østifternes direktion viste interesse for en eventuel ruining. Det anføres i artiklen, hvordan den radikale ordfører, hr. Valdemar Pedersen, under behandlingen af sagen sagde, at han syntes, at denne plan om flytning af huset tog sig overordentlig godt ud på tegningen, overraskende godt. Hr. Valdemar Pedersen havde ikke tænkt sig, at den kunne se så godt ud, som den gjorde.

Under forhandlingerne i udvalget afholdtes der i 1953 et pressemøde, hvor modellen af huset blev demonstreret, placeret på forskellige måder. Der blev redegjort for en trafikordning med bibeholdelse af huset foreslået af kreditforeningen, og det hedder meget interessant, at også forskellige medlemmer af udvalget har udkastet tanker om en trafikordning, så Østifternes Kreditforenings bygning kunne blive på sin plads. Men da nu — og nu er vi ved det springende punkt — da nu alle disse forslag bliver behandlet af teknikerne, viser det sig, at alle forslag, også forslaget om nedrivning, vil være omtrent lige dyre for kommunen,

vel at mærke, når man får de 85 pct.s tilskud af staten.

Her møder vi for første gang den magnetiske kraft, som bringer den stolte bygning til at falde. På grund af de 85 pct.s tilskud koster det kun kommunen ubetydeligt at rive bygningen ned, selv om det betyder spild af værdier for samfundet på mellem 14 mill. kr. og 16 mill. kr.

Vi møder det samme, da endelig borgerrepræsentationen afgiver sin betænkning i februar 1954. Det siges i betænkningen, at der har været drøftet flere forskellige tanker om en trafikordning med bibeholdelse af bygningen, men — og her har vi det atter — da nedrivningen af bygningen i hvert tilfælde højst vil koste kommunen 250 000 kr. mere end enhver anden ordning, fælder man dommen over bygningen. Endnu i ordførernes taler i borgerrepræsentationen holdes der imidlertid mulighed åben for en ruining af bygningen. Jeg gør opmærksom på, at der overhovedet ikke i det tidsrum, der her er tale om, og heller ikke i det følgende meddeles trafikministeriet noget om, at man eventuelt tænker på at forlade den plan om ruining, som var grundlaget for kommunens ansøgning til trafikministeriet i sin tid. Først 2 år senere træffes den definitive beslutning om nedrivningen. Det sker den 23. februar i år, men i et lukket møde i borgerrepræsentationen, som ikke refereres i pressen. Det, der er det karakteristiske må man erkende, når man går hele sagens historie igennem, for denne redegørelse i Social-Demokraten, er, at det ikke på noget punkt siges, at alle de planer, der har været fremme om en trafikordning med bibeholdelse eller ruining af bygningen, var umulige eller uforsvarlige. Nej, men viljen til at nå en sådan løsning slappes, fordi det koster kommunen det samme, at bygningen nedrives, og at der opføres et nyt otteetages hus til erstatning og på en plads, som vel allerede nu de allerfleste har fortrudt. Når hertil nu føjes, at den minister, der gav kommunen tilsagn om de 85 pct., over for offentligheden har udtalt, at det efter hans opfattelse ikke var trafikalt nødvendigt at rive Østifternes Kreditforenings bygning ned, synes jeg, at den stat, der skal betale så dyrt, har både en moralsk ret til og en økonomisk begrundelse for at sige til Københavns kommunalbestyrelse: vi beder om, at denne sag